

JUHILA- AHTER- PEILI

MYRSKYPOJAT
80 VUOTTA
1933 - 2013

Etukansi: Mikko Räsänen
Takakansi: Teemu Tamminen

Sisältö

Pääkirjoitus: 80 vuotta meripartion edelläkävijöinä	3
Kuulumme maailmalle	4
S/Y Meripurakk – Ylläpidon uusi aika	5
Kesän 2013 ainoa matkapurjehdus 16.-20.6.2013 - ”Tynkämatkis”	7
The Kämp II seilasi hylkyjen vesillä ja juhli 80-vuotiaasta lippukuntaa.....	12
Satahanka XII – vanhaa kertaamassa, uutta oppimassa.....	16
Timangi	20
P.L. Eufrosynen purjehdus Ruotsiin 3. - 17.7.1948.....	21

Päätöimittäjä:
Juho Ajanko

Taitto:
Rauman Offsetpaino Oy

Kustantaja:
Meripartiolippukunta
Myrskypoijat ry

Painopaikka:
Rauman Offsetpaino Oy

Levikki: 200 kpl

PÄÄKIRJOITUS

80 vuotta meripartion edelläkävijöinä

Historiankirjoitukset vuoden 1933 tapahtumista ovat kovin uhkaavan oloisia: Adolf Hitler nimitettiin Saksan valtakunnankansleriksi, Japani erosi kansainliitosta, ratsuväenkenraali C. G. E. Mannerheim nimitettiin sotamarsalkaksi ja oikeistoradikaali puolue Isänmaallinen kansanliike osallistui ensimmäistä kertaa eduskuntavaaleihin.

Samaan aikaan kun maailmalla poliittinen tilanne kiristyi, tapahtui raumalaisella partiorintamalla positiivista kehitystä: kyseisenä vuonna Rauman Partioijat -nimiseen lippukuntaan perustettiin merijoukkue. Tämä innokas poikajoukko, joka pian alettiin tuntea Tylli-vartiona, oli saanut kipinän meripartiotoiminnan aloittamiseen. Meripartiolippukuntia ei tuolloin ollut vielä olemassa, jonka vuoksi pojat joutuivat hakemaan esikuvia partion ulkopuolelta. Raumalta niitä löytyi kuitenkin helposti, olihan kaupungissa ennestään vahva merimieskulttuuri.

Myrskypoikien on usein sanottu olevan meripartiotoiminnan edelläkävijöitä Suomessa. Kyseinen väite ei ole aivan tuulesta temmattu: Tylli-vartion, joka oli 1934 muuttanut nimensä Myrsky-pojiksi, jäsenmäärän kasvu johti vuonna 1953 itsenäisen lippukunnan perustamiseen.

Tämä lippukunta jatkoi omistautumista meripartiotoiminnan kehittämiseen, jonka tuloksista on saatu nauttia useina vuosikymmeninä.

Merkittävän panoksen toiminnan laadukkuuteen ovat tuoneet erityisesti kaksi viimeisintä lippulaivaamme, tietenkään muita aluksia mitenkään vähättelemättä.

Ensimmäinen Meripurakk, Colin Archer -tyylinen ketsi, oli hankittaessa uppoumaltaan suurin par-

tioalus Suomessa. Nykyinen Meripurakk, Matti Pullin suunnittelema MP41, on puolestaan ensimmäinen valkokylkistä linjaa edustava partioalus, joka on toiminut suunnannäyttäjänä myös muille meripartiolippukunnille.

Kuten kaikissa lippukunnissa, myös Myrskypoikien toiminnassa on ollut havaittavissa lasku- ja nousukausia.

Kausien vaihtelu on välillä johtanut samanlaiseen ilmiöön, kuin matkapuhelimia valmistavalle Nokialle tapahtui muutama vuosi sitten: oltiin huijulla, eikä koettu tarpeelliseksi kehittää toimintaa ja uusia vanhentuneita käytäntöjä tarpeeksi aktiivisesti.

Tämän ilmiön torjumiseksi on muistettava kehittää lippukuntaa jatkuvasti. Vain siten toiminta säilyy laadukkaana ja nousujohteisena myös tulevaisuudessa.

Partiossa on kuitenkin se hyvä puoli, että ihmiset vaihtuvat jatkuvasti. Etenkin nykymaailmassa, jossa ei haluta sitoutua vastuutehtäviin kuin korkeintaan kahdeksi - kolmeksi vuodeksi.

Tämän vuoksi toiminnan ryhdistäminen on mahdollista aina kun saadaan uusia innokkaita johtajia.

Me myrskypoijat olemme lisäksi siinä mielessä onnekkaita, että meillä on kivijalkana laaja taustayhteisö, jota ilman emme olisi pysyneet pinnalla näinkään kauan. Pidetään se mielessä.

Juho Ajanko

Myrskypoika kolmannessa polvessa

Kuulumme maailmalle

Guten Tag meine Freunde! Terveiset täältä jalkapallon, makkaran ja tekniikan maasta, Saksasta.

Tätä kirjoittaessa Myrskypoikien 80-vuotisjuhluvuosi tikittelee viimeisiä päiviään. Tämän pladin tullessa uunista ulos, olemme todennäköisesti päässeet korkkaamaan uuden ja uljaan toimintavuoden, äärettömän upeine mahdollisuuksineen. Mennyt toimintavuosi jää muistoihin mahtavine kokemuksineen ja elämyksineen, ehkä päällimmäisenä latukahvila, matkapurjehdukset, The Kämp II, Satahanka XII ja tietenkin 80-vuotisjuhlat omassa saassamme, Partiokarissa.

Teidän lippukunnanjohtajanne ehti karata lokakuun alussa tilapäisesti ihmettelemään „suurta“ maailmaa, kohtamaan uusia kulttuureja sekä oppimaan jotakin uutta itsestään. Vaikka maailma onkin suuri, tämän päivän liikkuvuuden mahdollisuuksilla ja tietoliikenneverkkoilla kulttuurien ja uusien tapojen kohtaaminen on tullut entistä helpommaksi. Meille nuorelle sukupolvelle avautuukin aivan uudenlainen mahdollisuus lähteä Kiikartornia edemmäksi kalaan vapaamman liikkuvuuden, yleisen turvallisuuden ja kielitaidon turvin, mikä ennen oli vain merenkulkijoiden ja kauppiesten etuoikeus.

Parin Saksassa vietetyn kuukauden aikana olen päässyt juuri partion kautta tutustumaan uusiin hienoihin ihmisiin ja kulttuureihin. Marraskuun alussa, kun te vietitte Timangia Partiokarissa, olin partioystäväni Fredericin kutsumana belgialaisten partiojohtajakurssin muonitustiimissä apukokkailemassa. Fredericin tapasin niin ikään kansainvälisessä Roverway -partiotapahtumassa, joka järjestettiin Suomessa ja Raumalla kesällä 2012. Belgialaisten kurssilla opin uusia tapoja tehdä tuttuja asioita. Kokemus jäi kuitenkin hieman valjuksi kielitaidon puutteen vuoksi, sillä en puhu juurikaan ranskaa. On myös

turhaa olettaa kaikkien osaavan edes kohtalaisesti englannin kieltä. Kielitaito on avain kulttuurien syvempään kokemukseen. Lisäksi odotan innolla pääsyä tutustumaan paikalliseen partiotoimintaan ensi viikolla. Jännittää, niin kuin aina epämurkuvuusalueelle mentäessä.

Meillä Myrskypojilla on tulevana toimintavuonna ainutlaatuinen mahdollisuus päästä osaksi kansainvälistä partiotoimintaa. Suomen Partiolaisten ohjelmapainotus vuodelle 2014 on kansainvälisyys eli „Kuulun maailmalle“, joka näkyy monipuolisesti partiotapahtumissa. Tämä on mahdollisuus päästä kansainvälisyyden jyvälle myös kotinurkissa. Kaiken kruunaa historiamme viides matkapurjehdus Kööpenhaminaan. Aikaisemmin se on järjestetty vuosina -74, -84, -94 ja -04, eli joka kymmenes vuosi. Nyt jos koskaan on siis

ainutlaatuinen tilaisuus lähteä ikimuistoiselle purjehdukselle! Itse olin viime reissulla osuudella Kööpenhamina – Turku, ja voin avoimesti todeta, että se on ollut itselleni yksi parhaimmista, ellei jopa paras, partiokokemus ikinä. Muistan hyvin kuinka Kööpenhaminassa tapasimme paikallisia partiolaisia, jotka auttoivat meitä ruokahuollon, laituripaikkojen ja tankkaamisen kanssa. Samalla pääsimme tutustumaan heihin ja vaihtamaan meripartion kuuluisia maiden välillä. Purjehduksella pääsi tutustumaan eteläisen Itämeren saaristoon ja kovaan laivaliikenteeseen. Uskon että muutkin legit olivat ikimuistoisia, ehkä erikoisimpana Ruotsin halki suuntautunut kanava -matkis, jolla lehmä möllötti viiden metrin päästä Purakan täkiltä ja ylitettiin moottoritie purjeventillä.

Tulevaan kesään voi valmistautua jo nyt esimerkiksi venekuntien

kokouksissa. Internet, sosiaalinen media, ynnä muut mahdollistavat etukäteen tutustumisen kohteisiin tai jopa yhteydenoton alueen partiolaisiin! Paikallisten avulla voi päästä sisälle sellaiseen maailmaan, jota normaali turisti ei pääse mitenkään kokemaan.

Suosittelen kaikille kansainvälisyyteen tutustumista kotona, ja sen jälkeen siipien kokeilua ulkomailla. Partio on siihen vain yksi mahdollisuus, mutta tuttu ja turvallinen ympäristö tehdä se. Kuten Mark Twain sanoi: „Olet kahdenkymmenen vuoden päästä pettyneempi asioihin, joita et tehnyt, kuin niihin, jotka teit. Siis irrota köydet, purjehdi ulos turvasatamasta, kaappaa tuuli purjeisiisi. Tutki, unelmoi ja löydä.“

Matti Hautero

Kuva: Juho Ajanko

S/Y Meripurakk – Ylläpidon uusi aika

Viime talvena on tapahtunut paljon Meripurakan ylläpidon ja kunnostuksen saralla. Raumalaisten lippukuntien keskuudessa on myös liikkunut huhuja Myrskypoikien uudesta alajaostosta, Kunnostustoimikunnasta. Nyt on aika tuoda toimikunnan ”salaisuudet” julki.

Vanhan Rouvamme ylläpidosta ovat perinteisesti vastanneet ammattitaitoiset mutta määrältään yhä harvemmat vanhat Myrskypojat, joiden työtaakka on usein kasvanut lähes ylivoimaiseksi. Kun-

nostuksen dokumentointi on ollut olematonta. Kunnostuspäällikön vaihtuessa lähes joka vuosi on paljon tietotaitoa hukunut ja turhaa työtä on tehty määrättömästi. Tiedonkulun vaikeuksien seurauksena on aikaisempina vuosina muun muassa oikaistu lomoja jäätyneestä vesitankista ja tyhjennetty septitankkia noston jälkeen sisällä suulissa. Toiminnan järkevöittäminen aika on siis tullut.

Uuden käytännön mukaisesti Kunnostustoimikunta on siis

projektiryhmä, joka vastaa ympärivuotisesti aluksen ylläpidosta. Ryhmän puheenjohtaja ohjaa toimintaa ja jakaa vastuun toimikunnan jäsenten kesken. Kaikilla toimikunnan jäsenillä on oma vastuualueensa aluksesta. Ryhmän jäsenistä vain osa vaihtuu vuosittain. Näin tieto menneiden vuosien kunnostustapahtumista ja työtavoista siirtyy uusille kunnostajille. Talkookulttuuri ei ole kuollut, mutta kaikkea veneenkunnostuksessa ei vain voi tehdä talkoilla – jonkun pitää myös ottaa vastuu lopputuloksesta.

Meripurakk laskuvalmiina.

Vastuujako 2013:

Toimikunnan PJ:

Hankinnat:

Talousskalusto:

Köysistö:

Takila ja kirjallisuus:

Sähköjärjestelmä:

Pohja ja kyljet:

Vesijärjestelmät:

Merenkulku ja turvallisuus:

Kone:

Kansi:

Atte Laiho

Matti Hautero

Johannes Vahtoranta

Jan-Erik Engren

Juho Ajanko

Teemu Tamminen

Mikael De Meulder

Eetu Lehtinen

Jussi Junnilainen

Otto "Pone" Urponen

Ville Tervo

Kunnostustoimikunnan pj työssään, taustalla Teemu Tamminen.

Kunnostustoimikunnan talvi ei ole suinkaan ollut yksinäistä puurtamista. Ratkaisut ongelmiin löytyvät parhaiten yhdessä miettimällä. Puujalkavitsejä ei toimikunnan kokouksissa ole säästely. Myös kunnostustoimikunnan Juhannuspurjehdus oli suorastaan ratkiriemukas. Ei ole totta ettei lippukunnastamme muka löydy intoa ylläpitää ja kunnostaa venekalustoamme – on vain löydettävä jokaisen osaamisaluetta ja -tasoa vastaava projekti. Kelneltäkään ei voida vaatia kaiken vapaa-ajan luovuttamista meripartiotoiminnalle koko kevääksi. Perinteisesti kunnostuspäällikön vastuu on tarkoittanut suunnilleen tätä. Mikä loppujen lopuksi olisi Myrskypojoille mieluisampaa kuin Meripurakan kunnostaminen – kunhan työt on jaettu järkevästi ja kunnostusporukan yhteishenki on hyvä. Hyvästä yhteishengestä kertoo myös se, että toimikunta on poikunut uuden vaeltajaryhmän. ”Kivirekeä” voi siis vetää myös yhdessä.

Dieselmoottorin anatomia, lasikuiduttaminen ja köysityöt ovat osoittautuneet paljon suositummiksi vaeltaja-aktiviteeteiksi kuin monet partiomaisemmat vaihtoehdot. Samanhenkisten ihmisten on vain löydettävä toisensa sekä yhteinen, mielekäs ja sopivan haastava projekti. Kun näin tapahtuu, voi työ muuttua huviksi. Veneenkunnostaminen ja myös muu lippukunnan kaluston ylläpito on toiminnan osa-alue, jolla tarvitaan vanhojen Myrskypoikien panosta. Lippukunnastamme löytyy todella monien tekniikan alojen erikoisosaajia. Jos nämä ammattilaiset suostuvat jakamaan osaamistaan nuorille kunnostajil-

Sää suosi juhannuspurjehdusta.

le, on mahdollista luoda ennennäkemättömän laadukasta partiotoimintaa. Esimerkkinä todettakoon, että ei ole järkevää, että nuoret keskenään opettelevat säätämään venttiilinvälyksiä jos puhelinsoiton päässä on dieselkorjaaja. Kiinnostuneita löytyy kyllä ja

auttaa voi pienemmälläkin panoksella.

Veneenkunnostus on meripartiokoulutusta. Nykyajan veneilijä tuntee venettään yhä vähemmän ja kunnostuskoulutusta eivät muut merihenkiset yhteisöt anna.

Paatinkunnostuksen voimme nähdä myös vahvuutena ja koulutuksellisena mahdollisuutena. Tällä venekaluston määrällä se muodostaa väkisininkin suuren osan toiminnastamme. Lopettaa sitä emme voi, mutta voimme tehdä siitä ainakin vähän hausempaa.

Teksti: Atte Laiho
Kuvat: Juho Ajanko
ja Teemu Tamminen

Kesän 2013 ainoa matkapurjehdus 16.-20.6.2013 - "Tynkämatkis"

kippari: Jussi Junnilainen

försti: Jan-Erik

"Janppa" Engren

kokki: Nea Vaikkinen

crew:

Antti Uusitalo

Eemeli Vahteristo

Juho Sunila

Joel Sunila

Hans Pihlajamäki

**1. Päivä – ei tuulta, sadetta,
tuulta sittenkin**

Kesän 2013 ainoan matkapurjehduksen lähtöpäivä koitti sadekuurojen ja likimain nollatuulen valitessa. Klo. 16 aikoihin miehistö alkoi kokoontua samoajaleirin kuljetuksista selvinneen uljaan lippulaivamme luo Kuuskariin. Päällystö kokkia lukuun ottamatta oli saapunut jo aiemmin, ja oli

tehnyt tarvittavia valmisteluita ja tarkastuksia. Esimerkiksi keulan kulkuvalot korjattiin minun toimestani irrota – tuijota – laita takaisin -metodilla. Tällainen ammattitaidon kyllästävä korjaus kuitenkin tuotti tulosta ja kulkuvalot toimivatkin koko matkan moitteetta. Kokki Nea saapui pian miehistön jälkeen, ja hänen mukanaan tuomansa ruokatarpeet siirtyivät nopeasti kannen

alle. Kun hän ruokatarpeidensa perässä siirtyi sisätiloihin, yllätti miehistö stuerttinsa syntymäpäivälaululla ja onnitelukakulla.

Nea ehti jo pelätä pahinta, mutta armollinen miehistö lykkäsi perinteistä syntymäpäivän kylpylälomaa sateisesta ja ikävästä säästä johtuen.

Lyhyen esittäytymiskierroksen, kakun tuhoamisen ja perinteisten tervetulo- ja ohjeluheiden jälkeen päästiin irti laiturista noin viiden aikoihin. Purjehduksen ensimmäinen etappi tuli olemaan Petäjäksi telakan polttoainelaituri, jossa tankattiin dieseltankki täyteen. Kaikki sujui polttoainelaiturilla yllättävänkin hyvin, vaikkakin perinteistä ensimmäisen matkispäivän hapuilua erityisesti solmujen suhteen esiintyi. Tankkauksen jälkeen itse matka pääsi alkamaan. Tuuli oli onneksi friskannut tankkausoperaation aikana, vaikka se olikin erittäin yllättävästi vastainen.

Matka taittui kuitenkin mukavaa vauhtia likimain kokonaan purjehtien genoa kolmosen ja Säärenpäästä lähtien jopa reivatun ison voimin. Konetta jouduttiin käyttämään vain Pujon suntin jälkeen ruokailun rauhoittamiseksi. Äijänkariin saavuttiin vasta yhdentoista jälkeen illalla, ja iltapalan jälkeen vain muutama veneväestä jaksoi vääntäytyä saunan lauteille.

2. Päivä – tortilloja, onnekas Nauticat ja aurinkoa

Ainakin peräkajuutassa aamu käynnistyi mukavasti punkkaan

tarjoillulla aamupalalla, jonka kippiari Jussi ja minä olimme ostaneet (kiristäneet) Nealta. Aamupalatarjoilun avulla synttärisankarimme sai ostettua turvan Jussin ja allekirjoittaneen tarjoamalta kylpylälomalta. Aika tuli näyttämään, että sopimus ei taannutkaan täyttä suojaa... Aamu jatkui miehistön osalta solmutalkoiden merkeissä: isomaston fallien kanssa opeteltiin niin paalusolmut ja ulkosorkat kuin köyden ”kiemuraan” laittokin rantasievistelyä varten. Yhdentoista aikoihin matka jatkui mukavassa, joskin taas vastaisessa tuulessa kohti Ahvenanmaata ja Lappota. Käyttöpurjeina jatkoivat yhä kolmosgenoa ja reivattu iso. Reivi purettiin kuitenkin jonkin aikaa Korran sivuutuksen jälkeen. Matka taittui vauhdissa syötyjen jauhelihatortillojen voimalla, mitkä valmisti kokkimme sijaan meikäläinen. Nea päätti ottaa lomaa ruuanlaitosta hieman heikkoon olotilaansa vedoten, ja viettikin pari tuntia punkan pohjalla. Oliko merikipeys saanut otteen ärppäri-vahvistuksestamme? Ei missään nimessä, ainakin jos Nealta kysytään. Ruoka oli miehistön mukaan erityisen maittavaa johtuen pentterin kaappien taika-aineista (vähintään purkillisesta jauhelihamaustetta ja ainakin kilosta ketsuppia per tortilla).

Sää kirkastui Lappon lähestyessä, ja aurinko paistoikin jo täydeltä terältä Torsholmakobbenin ilmes-tyessä horisonttiin. Purjehdus- tamme varjosti vain eräs uudehko 37-jalkainen Nauticat, joka paineli ohitsemme pitkän taistelun ja armottoman trimmailun jälkeen. ”Ei olis menny ohi jos oltais jaksettu vaihtaa kakkonen keulille”,

Purakassa tuhahdeltiin. Lappon vierasvenelaituriin kiinnityimme hieman viiden jälkeen, kuinkas ollakaan muuan Nauticatin vie-reen.

Hieman tunnustellen sivutuuleen tehdyn rantautumisen ja aluksen rantaklaaraamisen jälkeen kuuma auringonpaiste ajoi miehistömme uimaan. Joel päätti kokeilla veden lämpötilaa peräköydes- sä roikkuen, ja totesi sen olevan ”tosi kylmää”. Paluuta ei kuitenkaan enää ollut, Joel tiputtautui veteen, ja suurin osa muista miehistön jäsenistä seurasi häntä kuulemma – niin – kylmään ve-teen. Purakan ahterin ja peräköyden kanssa leikkiminen kostautui, ja niinpä osa vesipedoista palasi mantookin paremmalle puolelle enemmän tai vähemmän smurffin värisinä. Loppuilta kului kylää tutkiskellessa ja jotkut hurjat kävivät jopa pelaamassa minigolfia.

3. Päivä – miljoonia... eikun tuhansia maileja

Saaristoristeilyimme kolmas päivä käynnistyi jälleen maittavalla (punkassa syödyllä) aamupalalla, jonka jälkeen päällystö nautti vierasvenesataman mukavuuksista – mukavan lämpimästä suihkusta nimittäin. Peseytymisen jälkeen matka jatkui Lappo handeliin, josta mukaan tarttui hinta-ongelmista johtuen suhteellisen kohtuuhintaista jeesusteippiä.

Puhelinsoiton ja internet-selvitelyjen jälkeen myyjä päätti hinnaksi vain kaksi ja puoli euroa rullalta. Jussi totesi kaupan ulkopuolella että ”tohon hintaan olisi pitänyt ostaa kotiinkin”.

Matka pääsi jatkumaan aurinkoisessa ja kohtuullisen tuulisessa säässä hieman ennen puolta päivää. Päivän etapiksi päätettiin Korppoo, jonne purjehdittiin silkasta purjehduksen ilosta Kumlingen saaren ympäri. Taas kryssiä aiheuttavan tuulen johdosta mastoon nostettiin kolmosgenoa, iso, ja noin tunnin purjehduksen jälkeen myös mesaani. Normaali kryssi muuttui Kumlingen itäpuolen kapeassa väylässä suorastaan piinaavan tiukaksi kryssiksi, josta vanha rouvamme selvisi taitavissa käsissä kiitettävästi. Saipa miehistökin, paikotellen päällystöä myöten, aina tarpeellista Harkenin sponsoroimaa kampitreeniä.

Armottoman tiukan kryssin hieman helpottaessa tuuli alkoi tietenkin tyyntyä, ja kaiken huipuksi tiukan kryssin aikana taivaalle kerääntyneet pilvet alkoivat kaataa niskaamme rankkaa vesisadetta. Tylsyyden lievittämiseksi Börje sai jälleen kokea tavallisen kohtalonsa: mies yli laidan -harjoitus likimain täydessä tyvenessä sujui hyvin, ja oli taas hyödyllistä treeniä nuorehkolle miehistöllemme. Ennen purjeitten nostoa uudelleen vaihdoimme keulille ykkösgenoan vauhdittamaan kulkuamme tyvenessä. Kuten arvata saattaa, ei se ykkönenkään ihmeisiin kyennyt, ja lilluimme siis tyvenessä likimain paikoillamme melkein tunnin verran.

Kun tuuli jälleen friskasi, pääsimme nauttimaan pitkään odotetusta avotuulesta Kumlingen länsipuolella. Avotuulta kesti kuitenkin vain melko lyhyen aikaa, ja Kihdillä ollessamme nostimme Meripurakan jälleen kryssille. Kihdin

yli päästiin kuitenkin vähillä ven-doilla ykkösgenoan, ison ja mesaanin viedessä alusta junan laila aaltojen läpi. Gustav Dalenin majakan eteläpuolella saavutettiin myös eräs merkkipaalu, jota

Jussi juhlisti pitkällä äänimerkillä merkinantotorvestamme. Aluksemme tämänhetkisiin mittareihin tuli nimittäin täyteen 14 000 mailia. ”Uutta tuhatta” juhlistettiin Purakassa äänimerkin lisäksi muilla tavoilla; toiset maistoivat homejuustoa ja toiset menivät nauttimaan vessan mukavuudesta. Homejuusto oli kuulemma pahaa ja vessassa olikin kryssillä epämukavaa(!).

Korppoon Verkanin vierasvenesatamaan Meripurakk kiinnittyi puoli yhdentoista aikoihin. Satamaan saapumista vaikeutti kapeahkon sisääntuloväylän kaatunut alalinjataulu, joka aiheutti lievää hämmennystä ja ihmettelyä. Kaatunut linjataulu saatiin kuitenkin näkyviin sataman lähestyessä ja tilanne selkeentyi. Aluksen rantaklaarauksen jälkeen suurin osa

porukasta lähti vielä tutkailemaan Verkanin vierasvenesataman ihmeitä.

4. Päivä – Ovela veto, MOB? MOB, senkin silakat!

Matkapurjehduksen neljäs päivä koitti aurinkoisena ja lämpimänä. Jälleen mukavan aamupalan jälkeen ensimmäisenä operaationa oli ruokavarojen täydennys Korppoon kyläkaupassa. Tehtävää varten miehistö lähti Nean ja minun johdolla kävelemään kohti Korppoon kylää, samalla kun Jussi jäi suorittamaan joitain tärkeitä toimituksia Purakalle. Matkaa kylälle oli vajaa kaksi kilometriä, mutta hieman ennen kylää havaittiin Hansin puuttuvan. Nopean palaverin jälkeen selvisi, että kyseinen herrasmies oli jäänyt vessaan Verkanille. Lopetimme siis turhan huolimisen, ja jatkoimme kauppareissua. Kuitenkin kesken kaupan edessä pidettyä ohjeistustuokiota muuan Hans ilmaantui yllättäen kaupan eteen. Ihmettelimme, miten hän löysi kaupalle parinkin risteyksen läpi, johon Hans vastasi: ”Mä kattelin, et mistä suunnasta tulee porukkaa kaupakassien kanssa.” Ovela veto, allekirjoittanut ei ainakaan olisi kyseistä kikkaa tajunnut.

Jonkun ajan kuluttua iskuryhmämme palasi kauppakasseja kantaen Purakalle. Välittömästi lastausoperaation jälkeen siirsimme aluksemme vesitankkien täydennystä varten toiseen laituriin, jonka jälkeen lähdimme taas taittamaan matkaa. Mukavahkon tuulen vallitessa taivaalle nousi-

Meripurakk Söderholmenin luonnonsatamassa.

vat kolmosgenoa, iso ja mesaani. Löysässä myötätuulessa koko porukan, erityisesti miehistön, aika kului erinäisten mustelmia aiheuttavien pelien parissa. Löysäilyn ja pööpöilyn katkaisi erään toverin mereen tipauttama täkkihharja. Kannella arvottiin: hakeako vai eikö hakea? Jussi otti tilanteen haltuunsa, kuten kipparin kuu- luukin, ja ilmoitti kipparimaisen kohteliaaseen sävyyn MOB -harjoituksen alkaneen. Purakk ajettiin piihin, Penta käynnistettiin ja seilit laskettiin. Pian rakas sininen täkkihharjamme oli taas turvallisesti spinnupuomin vieressä.

Matka jatkui Hevonkackille asti mukavassa myötäisessä, jonka jälkeen kryssi taas jatkui. Pööpöilyn korvasi kampiapinointi,

ja vendat sujuivatkin miehistöltä jo rutiinilla. Jonkun ajan kulluttua miehistö hallitsi erittäin hyvin koko alusta ilman tarvetta päällystölle. Jussi otti tilanteesta vaarin ja rojahti punkan pohjal- le nukkumaan, eikä minunkaan förstinä tarvinnut kuin istuskella peräkaiteella ja ihmetellä miehis- tön nohevuutta.

Hienosti etenevän purjehduk- sen lomassa havaittiin merivoi- mien Valas-luokan kuljetusalus ankkurissa erään lahden suulla. Kipparin johdolla todettiin, että ”silakoita” ei saa päästää liian helpolla. Siispä uljas aluksemme suunnattiin ohittamaan Valas läheltä. Minä hyppäsin trapetsille, irrotin lipputangon telineestään ja aloitin lipputervehdyksen.

Jatkoin lipputervehdystä melko pitkään, mutta tervehdyksemme ei vastattu. Pettymys valtasi aluksemme hetkeksi, mutta matka jatkui silti hyvää tahtia kohti illan etappia Söderholmenia, jonka pohjoiskärjestä löysimme so- pivan luonnonsataman.

Kone käynnistettiin ja seilit las- kettiin hieman ennen Söderhol- menia, jonne varovaisen kokei- luajon jälkeen kiinnityimme perä ankkuriin, keula rantaan hieman seitsemän jälkeen illalla. Ranta oli syvä ja leka vaikutti jäävän hyvin kiinni. Kyseinen paikka on hyvin suojainen etelän-luo- teen suuntaisilta tuuilta, ja oli siis tuuliennusteiden mukaan hyvä yöpaikka. Ilta kului saarta tutkiessa, hyttysiä hätistellessä

Janppa ja Jussi yöpurjehdustunnelmissa.

ja iltanuotiolla, jolla grillattiin iltapalaksi makkaraa. Hyttysistä johtuen miehistömme innostui illan mittaan kyllästämään aluksemme sisätilat lakan sijaan hyttysuihkeella, mutta Jussi lopetti huoltotoimenpiteet uhkaamalla koko miehistöä täkkiyöllä.

Tästä johtuen loppuillasta, kun miehistö käskettiin kannelle opettelemaan fallien laittoa oikeaoppisesti, osalla pojista oli peittonsa ja tyynynsä mukanaan.

5. Päivä – Krakaak? No krakaa krakaa!

Viidennen päivän aktiviteetit alkoivat jo terveellisen aikaisin, siis hieman ennen kolmea yöllä. Nea, Antti ja minä palasimme saarikierrokselta puoli kolmen aikoihin, ja huomasimme Purakan keulan olevan likimain kiinni rannan kalliossa keulaköydet löysänä. Hyppäsin alukseen ja yritin korjata tilannetta ankkuriköyttä kiristämällä. Tilanne ei kuiten-

kaan kahdenkaan kiristyksen jälkeen helpottanut, joten todettiin ankkurin krakaavan. Herätin Jussin ja pyysin toimintaohjeita. Jussi totesi väsymyksestä huolimatta empimättä: ”lähdetään pois”. Miehistö siis herätettiin ja ohjeistettiin nopeasti valmistautumaan yöpurjehdukseen kohti Vuosnaisia. Miehistö oli valmiina toimintaan kadehdittavan nopeasti, ja irti oltiinkin jo kolmen aikoihin. Matkaa ryydittivät omenat, kahvi ja tietenkin kaikkien yöaiheisten aktiviteettien suola: väsyneet jutut. Melko lähellä olevaan Vuosnaisten vierasvenesatamaan päästiin kiinni klo. 4.40, ja väsymys voitti koko porukan erittäin nopeasti välttämättömien iltatoimien jälkeen.

Herätys tapahtui vasta puolen päivän jälkeen, jälleen löysäillen nautitulla aamupalalla. Toiminta aloitettiin kuitenkin nopeasti, sillä armotonta torppausta oli edessä valtavasti. Niinpä alus tyhjennettiin henkilökohtaisista tavaroista, jonka jälkeen aloitettiin pilssin ja

karnereiden pesu. Pesua vauhdittiin niin vihellellä kuin levyiltäkin toistettu Takila Sunrise. Pesun aikana pidettiin myös kiinteää yhteyttä juhannusruuhkiin jumituneeseen vaihtomiehistöön, joka innolla odotti pääsyä alukselle ja lähtöä juhannuspurjehdukselle.

Vaihtomiehistö saapuikin passelisti torppauksen, tankkauksien ja lähtökahvittelujen päätyttyä. Nealle saapuminen tuotti ikävän yllätyksen, sillä Atten kohtelias onnittelukättely vaihtuikin Mikin avustuksella silmänräpäyksessä ei-vapaaehtoiseksi kylpyläomaksi Vuosnaisten vierasvenesataman satama-altaassa. Väitetään, että kipparillamme olisi ollut osansa tämän operaation etukäteissuunnittelussa...

”Tynkämatkis” päättyi siis Vuosnaisiin 20. kesäkuuta 2013 165 merimailin jälkeen uuden ja innokkaan miehistön ottaessa koulutusaluksemme komentoonsa. Päällystön meininki oli hyvä, mutta tahdon päällystön lisäksi erityisesti kiittää erinomaisen taitavaa ja muutenkin mukavaa miehistöä erittäin mainiosta, joskin liian lyhyestä, matkapurjehduksesta.

Teksti: Jan-Erik Engren

Kuvat:

Jussi Junnilainen ja

Nea Vaikkinen

The Kämp II seilasi hylkyjen vesillä ja juhli 80-vuotiasta lippukuntaa

Juhlaliputetut veneet Partiokarin laiturissa.

Johtajaneuvoston päätös järjestää kesällä 2013 lippukuntaleiri ja kutsua sitä alusta alkaen The Kämp kakkoseksi ei ollut mitenkään odottamatonta. Ei kuitenkaan siksi, että oli lippukunnan juhluvuosi vaan siksi, että kyseessä on The Kämp isoilla alkukirjaimilla. Vuonna 2006 pidetty ensimmäinen Kämp, leirinjohtajana Matti Ruohola, oli oman nuoruusaikani paras partiomuisto. Purjehtivan lippukuntaleirin ohjelmasisällössä toteutuvat puhtaimmin myrskypoikien jaloimmat kasvatustavoitteet ja menetelmät. Juuri tällaisia leirejä lippukuntamme johto on halukas järjestämään. Olin odottanut

ensimmäisen leirin jatko-osaa innolla ja osallistumisen The Kämp kakkoselle oli näin ollen itselleni täysin selvää. Tämänkertainen leiri jakaantui tarpojille ja sitä vanhemmille tarkoitettuun kolmipäiväiseen liikkuvaan alkusasaan sekä sudenpentujen ja seikkailijoiden vahvistamaan kahden päivän koko lippukunnan leiriin Partiokarissa. Keskiviikkona 26. kesäkuuta leirin alkuosan osanottajat, 13 kappaletta, saapuivat Kuuskariin josta seikkailu saisi alkaa. Leirinjohtajana toimineen Matti Hauteron todettua osanottajat ja toivotettua kaikki tervetulleiksi me leiriläiset jakaannuimme valmistelemaan veneitä

purjehduskuntoon. Itse otin kommentooni Elmon ja purjehdusseurakseni sain Tammisen Teemun. Elmon lisäksi leirillä olivat käytössä Elli, yksi Scout -jolla sekä RS Vision Alli. Lisäksi Urposen Oton kippari Erkkö toimi yhtenä huoltoveneenä leirin ajan.

Kun kaikki valmistelut oli hoidettu, lähtivät veneet yksi kerrallaan navigoimaan kohti Kallikajakarinnan läntistä rantaa. Iltapäivän miellyttävä sää oli harmittavasti muuttumassa nopeasti ja ilmassa oli ukkosmyräkän tuntua. Tämä siis tarkoitti että tuuli tyyntyi lähes olemattomiin. Samanlaisesti sai kuitenkin koko mate-

Veneet kiinnitettynä Kallikajaskarin kallioihin.

lemiselta tuntuneen purjehduksen ajan tarkkailla pahenisiko tilanne, mitä onneksi ei tapahtunut. Kuuskajaskarin väylällä tuuli vähitellen palasi ja pysyi onneksi rauhallisena seuraavaan aamuun saakka. Ennen rantautumista molemmat my -veneet onnistuivat tietenkin raapimaan sitä Kallikajaskarin pohjoisrannan läheisyydessä olevaa yksinäistä kiveä. Lännenpuolen rannalle kuitenkin päästiin ja sitä myöden leiripaikka pystyttämään. Valitsemamme leiripaikka ei, näin tulevien leirien kannalta ajateltuna, ollut ehkä se paras mahdollinen, mutta kyllä nigerit silti saatiin yöpymiskuntoon joihinkin puskanreunoihin. Keskiviikolle ei ollut muuta ohjelmaa, mitä nyt iltapalalla puhuttiin yleisesti Raumanmereen uponneista hylkyistä. Torstai-aamu sarasti kauniin kirkkaana ja tuuli maltillisena. Aamupalan yhteydessä käytiin läpi päivän ohjelma. Ensimmäisenä otettiin suunta kohti Pihluksen laituria. Parhaimpia reittejähän sinne on käytännössä kaksi: My -veneet valitsivat kulkea Riskonpöllän, Partiokarin, Suokarin, Vähä-Korkkiakarin ja Pöppän kautta. Kevytveneet va-

litsivat vauhdikkaamman reitin Valkkikarinväylää ulos ja Soldatin väylää sisään. Pihluksessa suoritimme siirtymisen polkuja pitkin Nurmeksen hiekalle, jossa olikin monenlaista tekemistä.

Osa leiriläisistä vaihtoi märkäpuvut päälle ja lähti sukeltamaan merenpohjaan jätettyjä viestejä. Toinen osa nautti kesäpäivästä ja valmisti itselleen lounasta. Välillä vaihdettiin sukeltajia. Jälleen tuli muistutettua itseään miten kylmiä merivedet ovat vielä kesäkuussa.

Leppoisan puolenpäivän vieton jälkeen leiri jatkoi matkaansa, tosin ei kovin kauas Pihlukselta. Jos tuuli oli aamupäivällä ollut harmittavaisesta suunnasta, matka Iso Korkkiakariin suhahti mukavasti parilla halssinvaihdolla. My -veneet kiinnitettiin saaren pohjoisluoteiskulman korkeaan kallioseinämaan. Kevytveneet pääsivät hieman kesemmälle saaren pohjoisrantaa.

Kun veneet oli saatu kiinnitettyä, alettiin etsiä parasta leiriytymispaikkaa. Korkkiakarissa leiriytymispaikoista jäi käytännössä pari

vaihtoehtoa, joista valitsimme sen runsaasti käytetyn ja suosituksen koillisrannan. Kyseinen kohta on täydellinen moottoriveneillä rantautumiseen, ja siksi rantakalliossa on valmiita kiinnityslenkkejä. Köliveneille ainoa paikka onkin joko ankkuroitua lahdelle tai kiinnittyä korkeampiin kallioihin kuten edellä kuvattiin.

Normaalin leiriytymisen ja ruuanvalmistuksen lisäksi tarjolla oli lisää hylkyihin liittyvää ohjelmaa. Johannes Vahtorannan vetämässä koulutuksessa harjoiteltiin veneen hätärikin kasaamista improvisoiduista tarvikkeista. Koulutus oli luonteeltaan erinomaisen kokeellinen ja jokainen leiriläinen sai mahdollisuuden sekä pohtia mahdollisia rikin rakentamisvaihtoehtoja että kokeilla niitä. Venerunkona toimi Terhi soutuvene, mikä jopa todellisuudessa oli aikoinaan löytynyt hylättynä ajalehtimasta. Masto saatiin kaadetusta koivusta ja joku purjekin oli siihen löydetty. Kolmesta köydestä viritettiin etu- ja sivuvantit. Peräsinkin saatiin kasattua käytössä olleista tarvikkeista. Maston tukeva kiinnittäminen osoittautui hyvin hankalaksi ja aiheutti jatkuvasti päänvaivaa. Kun kokeilun tuloksena syntynyt vesikulkuneuvo todettiin riittävän valmiiksi, sitä piti tietenkin päästä kokeilemaan. Kahden hengen miehistöllä vene lähti kuin lähtikin heikossa tuulella etenemään. Selviä ongelmakohtia olivat maston kiinnitys, joka petti heti koeajon alussa, sekä kölin puutteesta johtunut epävakaus. Vene kuitenkin purjehti jotenkuten ja koulutuksen voi tällöin hyvällä syyllä todeta onnistuneen.

Scout elementissään, kyydissä Eetu Porkka ja Iiro Ajanko.

Koulutuksen jälkeen alettiin vähitellen rauhoittua iltatoimiin. Mainittakoon että aiemmin päivällä muutamat nuoret sankarimme olivat löytäneet vanhan presusaunan kiukaan ja innostuneet virittelemään oman vastaavan siihen. Saunaa lämmitettiin loppupäivä ja illalla kyseiset sankarit päättivät nauttia löylyistä. Itse päättelin saunojen tuottamasta metelistä ja valittavista ähinöistä, ettei sauna ollut ihan täysin onnistunut..

Kolmas leiripäivä valkeni vielä kauniimpana kuin edellinen ja tuuliolosuhteetkin olivat selvästi meidän puolellamme. Päivä alkoi tutuilla aamurutiineilla: teltat pakettiin ja leiritarvikkeet veneisiin, sitten kokka kohti Partiokaria. Perjantain tuuli oli sen verran reipas, että veneet eivät oikaisseet lyhintä reittiä Iso Suokarista, vaan kiersimme Lahdenaukean kautta.

Vihdoinkin leirin aikana saatiin sellaiset olosuhteet, joissa vene kulki kallellaan, ja miehet saivat olla reilusti laidan ulkopuolella. Hienoista purjehdusolosuhteista huolimatta Partiokariin oli kiinnittäytyttävä enempää hidastelematta, jotta seuraavana päivänä pidettävän juhlatilaisuuden valmistelut saataisiin tehtyä.

Valmistelemista Partiokarissa riitikin. Asian tiimoilta ei nimittäin ollut talkoiltu ennakkoon. Näin ollen saaren luonto oli kaikkialla vehreimmillään, ruokailupöydät hieman kulahtaneita ja romua/roskaa siellä täällä. Siksi lippukuntaleirin oli tarpeen jakautua ympäri Partiokaria suorittamaan erilaisia siivous- ja puhdistustöitä. Osa alkoi laittaa valmiiksi erityisesti juhlassa tarvittavaa kalustoa. Tässä yhteydessä myös sudenpennut ja seikkailijat saapuivat leirille Meripurakan kyyditsemi-

nä. Heillä olikin ensimmäisenä leiriohjelmana niger -telttojen pystytystä, mihin kyseisten ikäkausien kanssa tunnetusti pitää varata reilusti aikaa. Toisaalta, ensimmäinen kerta on se tärkein oppimiskerta. Telttojen ollessa viimein kunnossa liittyi supe – seikkailija -osasto muun leirin mukaan laittamaan saarta juhlauntoon.

Välillä tietenkin syötiin ja illalla rauhoituttiin levolle. Lisäksi muutama kauempaa omalla veneellään tullut juhlavieras oli illan aikana kiinnittynyt Partiokarin laituriin.

Lauantain juhlapäivä valkeni kauniina. Edelliseltä päivältä oli jäänyt vielä joitain kunnostus- ja siivoustöitä tekemättä jotka viimeisteltiin ripeästi. Leirillä olleissa johtajaikäisissä huomasi hieman pientä jännitystä, olihan saaren tulossa iso määrä vanhoja myrskypoikia joille meidän nuorempien tuli tarjota parhaimmat olosuhteet muistella vuosien takaisia seikkailuja. Jo ensimmäiset juhlavieraita mantereelta saaren kuljettaneet kyydit olivat hyvin täynnä ja myös Partiokarin laituri täyttyi omilla veneillä saapuneista. Hieman ennen juhlaohjelman alkua saari alkoi olla harvinaisen täynnä väkeä, joten muutama lisäpenkit oli tarpeen kasata.

Ansiomerkein palkitut: Lauri Ämmälä, Matti Ruohola, Martti "Proffa" Halminen, Atte Laiho, Juho Ajanko, Jan-Erik "Janppa" Engren, Iiro Ajanko ja Otto Urponen.

Heikki "Jose" Kivinen ja Heikki Husgafvel luovuttavat Myrskypojoille vanhan Meripurakan pienoismallin.

Myrskypoikien 80-vuotisjuhla alkoi styfonin "soitolla" ja juhla-lippujen nostolla. Juontajana toiminut Juho Ajanko toivotti juhlaväen tervetulleeksi. Kuten jo aiempina vuosina pidetyissä juhlissa oli seuraavana vuorossa ruokailu. Ennakkoon tehtyjen suunnitelmien vastaisesti oli hieman ennen leiriä päätetty vaihtaa ruokailulajeja päittäin: juhlan alus-

sa lounaana syötiin sikaa ja näin ollen hernekeitto sai jäädä vielä kypsymään kenttäkeittiöön juhlan ajaksi. Tämä osoittautui hyväksi valinnaksi, sillä lounaalta ylijäänyttä sikaa voitiin käyttää hernekeitto-päivällisessä.

Tosin ei sitä sikaakaan paljoja ylimääräistä jäänyt, sen verran nälkäistä ja hyvää ma-

kua arvostavia juhlijat olivat. Varsinainen juhla saatiin alkuunsa lippukunnanjohtaja Hauteron kattavalla ja syvälle partion nykytilaa analysoivalla puheella. Sen sanomana oli, että partioliike voi Suomessa hyvin ja on jopa pystynyt viime vuosina pysäyttämään jäsenmäärän laskun. Puheen jälkeen oli vuorossa kahdenlaista partiojohtajatunnusten luovuttamista. Myrskypoikiin saatiin useiden vuosien tauon jälkeen taas yksi partiojohtajien jatkokurssin eli Kolmiapila-Gillwell -kurssin suorittanut henkilö, kun Liisa Tulosmaalle luovutettiin juhlassa Ko-Gi-tunnukset. Liisa laittoi Ko-Gi-työnään Myrskypoikien seikkailijatoiminnan alkuun ja sai sen erinomaisesti sovitettua jo olemassa olevien sudenpentu- ja tarpoaikäkausitoimintojen lomaan. Lisäksi Ville Tervo oli kuluneen kevät-kesän aikana suorittanut partiojohtajien peruskurssin, ja nyt juhlassa hänelle luovutettiin partiojohtajan tunnukset.

Kuten tällaisen juhlan ohjelmaan perinteisesti kuuluu, lippukunnan ansioituneita johtajia palkittiin ansiomerkein. Myrskypoikien hopeinen ansiomerkki myönnettiin Martti "Proffa" Halmiselle, Matti Ruoholalle ja Lauri Ämmälälle. Pronssisen ansiomerkin saivat Atte Laiho, Juho Ajanko, Jan-Erik Engren sekä Mikael De Meulder. Louhisuden solki myönnettiin Iiro Ajangolle ja Otto Urposelle ansioistaan esimerkillisinä venekunnanjohtajina.

Seuraavana oli ohjelmassa vapaa sana ja onnittelujen vastaanottoa. Muun muassa eräitä vanhalla Me-

ripurakalla tehtyjä matkapurjehduksia muisteltiin useammankin puhujan toimesta, osittain edellistä puhujaa täydentäen. Puheista pystyi helposti päätelemään, että monenlaiset haverit ja vaarallisetkin tapahtumat liittyvät kiinteästi myrskypoikien seikkailuihin. Itse asiassa ryhmä vanhoja myrskypoikia lahjoittikin lippukunnalle vanhan Meripurakan pienoismallin. Vähitellen, kun juhlakansa sai kahvinsa nautittua, oli juhlien virallinen osuus ohi. Iso osa juhlijoista lähtikin tässä vaiheessa järjestäjiä kiitellen pois saaresta, mutta joukko johtajistoa ja vanhoja myrskypoikia jäi vielä Fyyriin pitämään epävirallista keskustelua käsitellen lippukuntamme tulevaisuutta monin eri näkökulmin. Meripurak ja toiminnan yleiset edellytykset, erityisesti johtajuus, herättivät runsaasti ajatustenvaihtoa. Positiivisella tavalla äänekäs joukko alkoi myöhemmin tulla nälkäiseksi ja siten olikin aika nauttia jo aiemmin mainitsemaani hernekeittoa, jota kaikki ruokailijat ylistivät melkein kuorossa. Lauantai-illan leirinuotio toteutettiin myrsky-

pojille varsin perinteisin menetelmin. Vaikka olimme ennakkoon toivoneetkin, että nuotiolla voisi olla läsnä myös vanhempia jäseniämme, saimme viettää leirinuotio ihan leirin oman väen kesken. Nuotiolla sekä naurettiin että kuultiin tarinoita. Osa esityksistä oli ennakkoon valmisteltuja, osa taas improvisoituja – laatuun enempää kantaa ottamatta. Vuosi vuodelta toistuvat vakiosketsit jaksoivat hyvin näyteltyinä silti viihdyttää. Varsinaisena nuotio-tarinana kuultiin leirinjohtajan kertomana tanskalaisen Brita Dan moottorialuksen tarina. Leirinuotio lopuksi paistettiin vielä räiskäleitä.

Sunnuntaina koitti leirin päätöspäivä. Toisin kuin alkuleiristä, jossa yhdessä saaresta oli vietetty aikaa vain yön yli ja siten leiripaikan purkaminen kävi joutuisasti, oli kolmen vuorokauden oleskelun jäljet haastavampaa purkaa Partiokarista. Mutta kyllä siinäkin silti onnistuttiin ja lisäksi edellisen päivän juhlien jäljet siivottiin. Kun saari saatiin vihdoin siivottu jopa parempaan kuntoon

kuin se saavuttaessa oli, suuntasivat veneet mukavassa tuulessa Lahdenaukean kautta Kuuskaariin, jossa leiri lopulta laitettiin pakettiin. Purakka siirrettiin vielä Syväraumanlahdelle. Muu leiri suuntasi koteihinsa. Lopputuloksena voidaankin todeta The Kämp II lippukuntaleirin onnistuneen erinomaisesti. Leirin alkupäivänä tyvenessä lilluttaessa mietin, mitähän tästäkin leiristä mahtaa tulla. Sää onneksi muuttuivat, ja yleisellä tasolla olosuhteet olivat parhaat mahdolliset. Purjehtimisen lomassa suoritettut koulutukset ja harjoitteet tuntuivat miellyttäneen leiriläisiä. Liikkuvaa lippukuntaleiriä oli odotettu seitsemän vuotta, ja omasta puolestani odotus oli sen arvoinen. Jo heti loppukesällä ja syksyllä mielessäni pyöri runsaasti ideoita seuraavaa Kämppiä varten, sillä vaihtoehtoja Rauman saaristosta kyllä löytyy..

Teksti: Eero Ämmälä
Kuvat: Teemu Tamminen
ja Sirke Ajanko

Satahanka XII – vanhaa kertaamassa, uutta oppimassa

Sain kunnian kipparoida vanhaa rouvaa koko reissun ajan niin siirtoineen kuin itse leirilläkin. Tämän jutun näkökulmana on perinteisen kronologisnarratiivisen ”sitten keitettiin kahvia” -leirijutun sijaan tuoda esille mitä itse opin ja mitä uskon

laajemminkin reissulla opitun. Ulkomaalaisten partiolaisten ottaminen päiväksi veneeseen tuntui olevan suurimmalle osalle veneistä ja miehistöistä kauhistuksen paikka, ”eiväthän ne puhu edes suomea...”. Silti on kovin yleistä, että juuri kansainväli-

syyttä ja ulkomaalaisiin partiolaisiin tutustumista pidetään yhtenä partiotoiminnan hienoimmista asioista. Ehkä meitä suomalaisia sitten alkaa ahdistaa ajatus joutumisesta useaksi tunniksi suljetuun tilaan vieraiden ja vierasta kieltä puhuvien ihmisten kanssa.

Meripurakk Satahangan leirisatamassa, kannella Martti "Proffa" Halminen ja Jan-Erik "Janppa" Engren. Luukusta kurkkaa Juho Ajanko.

Veneestä kun ei pääse pakoon kiusallisessakaan tilanteessa. Rannassa voi sentään aina keksiä jonkin tekosyn ja poistua riipeästi takavasemmalle. Toisaalta tämän suhtautumisen hyvin ymmärtääkin. Välillä jo suomalais-tenkin leiriläisten ottaminen päiväksi merelle aiheuttaa harmaita hiuksia. Porukan osaamistasosta ei ole mitään takeita, ohjelmaryhmä tunkee veneeseen maksimimäärän ihmisiä tai vähän ylikin ja irrotuksen kunniaksi saadaan ukkosmyrsky... Mutta partioveneily on ensisijaisesti koulutuspurjehdusta hyvässä ja pahassa.

Tällä Satahangalla Purakin täkille kiipesi venäläisiä ja ruotsalaisia. Heti ensimmäisenä seilauspäivä-

nä kanssamme merelle lähti kuusi pietarilaista partiolaista. Porukka oli ilmeisesti suurin piirtein 14 - 18 -vuotiasta ja johtajanaan heillä oli kolmikymppinen Dennis Shustov. Hän puhui kohtalaista englantia ja yksi ryhmän tytöistä hieman huonompaa. Muut olivat käytännössä ummikkoja. Meillä taas kukaan ei puhunut venäjää, itse osaan kielen alkeellisimmat alkeet. Toisin sanoen aika lailla eleiden ja ilmeiden varassa oltiin. Mutta kaikki meni aivan loistavasti! Aamun sadesää kirkastui auringonpaisteeksi ja tuulta oli mukavasti koko ajan. Heikommallakin kielitaidolla pärjättiin hyvin, koska ei purjehdus valoisaa aikaan suojaisilla saaristovesillä kuitenkaan mikään ame-

rikantempu ole. Kryssimisenkin perusidea käy tekemällä oppimalla ensikertalaisellekin nopeasti selväksi. Ainakin Purakassa, joka kulkee joka tapauksessa kuin juna. Purjehdus ilman hienoste- luja tai äärimmäisiä trimmitemp- puja vaatii kuitenkin vain kuuden asian ymmärtämistä: vasempaan, oikealle, vedä, löysää, kiinnitä ja irrota. Niiden näyttäminen tarvittaessa kirjaimellisesti kädestä pitäen ei vie vielä liikaa aikaa tai huomioita muulta toiminnalta. Dennis ja ryhmänsä olivat vilpittömän kiitollisia meille ja erityisesti siitä, että Purakassa sai tehdä itse, ei istua vain turistina. Leirin viidentenä ja viimeisenä purjehduspäivänä saimme kyytiimme toisia naapureita eli kolme kapp-

Elmo ja Elli lähdössä leirisatamasta, kippareina Teemu "TenSai" Tamminen ja Eetu "Kane" Kanerva.

letta ruotsalaisia. Heidän kokoonpanonsa oli hieman erilainen, sillä Anna Gustavsson oli purjehduksenopettaja ja mukana olivat hänen leikki-ikäiset lapsensa Sara ja Erik. Annan kanssa kommunikointiongelmia ei ollut, sillä puhuimme – englantia. Myönnettäköön, että olisi parasta jos täkillä puhuttaisiin vain yhtä kieltä, jota kaikki osaavat. Jos siis olisimme vaihtaneet kokonaan englanniksi, ei Annalle olisi tarvinnut selittää erikseen mistä puhutaan tai mitä tapahtuu. Mutta koska mukana oli suomalaista venekuntaikäistä väkeäkin, oli käytännössä pakko puhua suomea.

Annan kanssa ongelmia ei tullut kielestä, vaan siitä, että hän oli varmasti veneessä olevista paras tai toiseksi paras seilaaja sekä kippari (Proffa oli se toinen). Hän oli siis erittäin kiinnostunut kaikesta mitä tehtiin ja kyseli sekä antoi vinkkejä aktiivisesti. Toisin sanoen omat puutteet osaamisessamme tai huonot toimintatavat paljastuivat armotta. Tämä oli tietysti erittäin tärkeä ja hyvä asia, mutta toisaalta ärsytti ja ahdisti itse kutakin seilauksen aikana.

Mitään erityisen ihmeellistä ei tapahtunut. Esiin nousi asioita kuten käännämmekö taljojen köydet juoksemaan toisin päin vuosittain tai johtaako mies meressä -tilanteessa kippari vai vahtipäällikkö. Mutta onhan se kipparille ja päällystölle kiusallinen tunne, jos gastina oleva vierailija alkaa käydä kovin aktiiviseksi. Vika ei ole gastissa, kyllä osaamista pitääkin välittää. Oman porukan kannattaa kuitenkin muistaa, että joskus paattiin voi nousta joku, joka osaa ainakin joitain asioi-

ta paremmin kuin kukaan muu veneessä. Suurin pahan mielen kohtaus tällä Satahangalla Purakan osalta syntyi veneeseen kohdistuneesta päällystön mielestä aiheettomasta kritiikistä sekä iltapurjehdusten toteuttamisesta. Otan nämä ikävätkin asiat tässä esille, jotta jatkossa voisimme olla viisaampia ja välttää karikat. Mainittakoon kuitenkin heti, että kaikki sydvestin kiristymiset saatiin selvitettyä heti leirin aikana eikä kellekään tietävästi jäänyt suurempia hampaankoloon. Satahangalla veneessä purjehtii kaikenlaista ja -ikäistä väkeä. Tällä kertaa purjehduspäiviä oli viisi ja yhteensä mukana oli 42 leiriläistä eri maista ja lippukunnista. Mukaa mahtuu siis erilaisia ennako-odotuksia ja mielipiteitä. Erään oikein onnistuneen purjehduspäivän jälkeen päällystömme sai yllättäen kuulla, että olimme saaneet huonoa palautetta päivän seilauksesta. Purakassa ei kuulemma ollut saanut tehdä mitään. Tämä on varmasti ollut jonkun gastin rehellinen mielipide ja sitä on silloin kuuleminen. Mut-

Lady Olave lähdössä leirisatamasta.

Palaveri tiskipaikalla.

ta kyllä täysin puun takaa tuleva kritiikki vetää mielet mustiksi paksunahkaisemmaltakin päällystöltä. Etenkin kun aivan vilpittömästi uskoimme – ja uskomme yhä – Purakan olleen yhden aktiivisimmista veneistä gastien näkökultasta.

Mitä tästä siis opimme? Gasteilta kannattaa tiedustella mitä he haluavat tehdä, ei vain kysellä osaamistasosta, ja päättää sitten oman harkinnan mukaan mitä päivän aikana tehdään. Seilauksen aikana täytyy myös aktiivisesti kysellä fiiliksiä ja harkita, pitäisikö jotain tehdä eri tavalla. Kritiikkiä voi toki silti tulla, mutta ainakin silloin tietää tehneensä kaikkensa hyvän kokemuksen eteen. Leirin staabi taas ilmeisesti oppi, että satunnaisin pistokokein kerätty palaute ei ole paras tapa ottaa vastaan kritiikkiä. Positiivisia yksittäisiä kommentteja on toki mukava kuulla, mutta yksittäistä huonoa palautetta onkin vaikeampi analysoida: onko se satunnainen heitto vai onko jonkin aluksen toiminnassa laajem-

malti korjattavaa? Toivottavasti tulevaisuudessa Satahangoilla pyritään kehittämään aluspalautteen keräämisestä kattavaa ja nykyistäkin paremmin valmisteltua, jolloin eripuraa synnyttävät tulkinnanvaraisuudet jäävät ehkä historiaan. Iltaapurjehdusten päällystöt olivat toinen pahaa verta herättänyt asia. Kysymys oli satumien summasta. Me Purakan leiripäällystössä olimme eläneet siinä käsityksessä, että päivän purjehdus on päivän ainoa keikka ja illat on varattu veneen sekä henkilökohtaiseen huoltoon. Me kaikki myös majoituimme tällä kertaa paatissa. Ennen leiriä saamissamme perusteissa kun ei ollut muuta mainittu. Olisimme tietysti voineet itsekkin ajatella ennen leiriä, että veneistä otetaan totta kai mahdollisuuksien mukaan kaikki irti. Staabissa taas pidettiin selvänä asiana, että veneet seilaa- vat tarpeen mukaan myös iltaisin, ovathan alukset leirin ajan leirin käytössä. Näin on myös aina aikaisemmilla Satahangoilla toimittu. Päällystössä vaan ei ollut ketään aiemmin isojen alusten

kanssa leirillä toiminutta, joten asia ilmeni meille vasta leirillä. Vääntöähän siitä sitten syntyi, kun päällystöä ja kippareita piti alkaa haalia vasemmalta ja oikealta eikä vakiopäällystöllä ollut enää varmaa paikkaa itselleen illoiksi, kun punkka ja kaappi olivat lähdössä liikkeelle... Puhumalla asiat onneksi selvisivät ja yksi iltakeikkakin saatiin toteutettua Lassin kipparoimana, siitä hänelle kiitokset. Tulevilla Satahangoilla ja vastaavilla leireillä kannattaa haalia niin iso päällystö ja tarpeeksi kippareita, että vene saadaan koska tahansa liikkeelle ja osa porukasta voi silti jäädä aina rantaan huoltamaan. Samasta syystä kannattaa pyrkiä majoittumaan rannassa. Tällöin punkka ja kamat ovat saatavilla vaikka alus häipyisikin laiturista. Kuten alussa totesin: vanhaa opittiin ja uutta kerrattiin. Myötä- ja vastatuulta oli niin käytännössä kuin korvien välissäkin. Ja niinhän pitää ollakin, jotta kokemuksia ja oppimista syntyisi. Vastan tuli ankkuriköyisiä peräsimen ympärillä, auringonpistoja ja oksennusta, vilpittömän ystävällisesti tarjottuja marmeladimakeisia, komeaa spinnuttelua saaristoväylillä ja niin edelleen. Kokonaisuutena Satahanka XII liittyi osaksi edeltäjiensä ketjua juuri niin kuin pitääkin: kokemuksena, jota kukaan meistä ei vaihtaisi pois!

Teksti:

Johannes ”Vaahto” Vahtoranta

Kuvat:

Liisa Tulosmaa ja Sirke Ajanko

Timangi

1.-3.11.2013 pidettiin järjestyksessään 36. Timangi, missäs muuallakaan kuin Partiokarissa.

Perjantai-iltana 1.11 saavuimme Partiokariin. Kiitos Hoppelle avustuksesta. Tunnelma saavuttamme oli erittäin vetinen, mutta iloinen ja jännittynyt. Sateen lyödessä kasvoillemme, pystytimme teltoja hikipäissä. Telttojen pystytyksen jälkeen pilkoimme puita saunalle, Fyyriin ja kamiinoihin. Rankan uurastuksen jälkeen vatsamme täytti erittäin maittavat perinteiset myrkkärileivät! Vatsat täynnä sytytimme kamiinat ja sovimme kipinävuoroista. Leirillä ensimmäistä kertaa olleet jännittivät tätä suurta vastuuta, mutta yö sujui ongelmitta lukuun ottamatta telttojen välistä kähinää. Lauan-taiaamu alkoi korvia hyytävällä ulinalla Myrskypoikien omalla herätyskellolla. Lipunnoston ja tukevan aamupalan jälkeen alkoi Myrskypoikien suunnistuksen mestaruuskilpailut, jonka ohella

tehtiin osmonsolmut Fyyrin yläkerrassa. Perinteisen pääkallon jälkeen pelasimme perinteistä Elämän eliksiiriä. Pelit olivat tasaisia ja jotkut tukit saivat myös hieman kostutusta. Rankkojen pelien jälkeen söimme hieman eksoottista ruokaa nimittäin kiinan pataa. Päivällisen jälkeen leiriläiset jaettiin viiteen vartioon, jonka jälkeen alkoi rastirata.

Rasteina oli sammutusrasti, myrkkärifutis, nuotiorasti, morsetusrasti ja myrskylyhtyrasti. Rastiradan jälkeen alkoi jälleen kerran varmasti jokaisen mieleen jäänyt Timangin iltanuotio.

Osmonsolmujen tekeminen on taitolaji.

Iltanuotiolla pelasimme erilaisia pelejä ja kerroimme sketsejä. Iltanuotiolla jaettiin myös vene-kuntien toimintakisan palkinnot, jossa Ruoripojat tyhjensivät pöydän ja ottivat kunnian itselleen jo toista vuotta peräkkäin! Sketsien ja muun iltanuotio-ohjelman jälkeen seuraamme liittyi mysteerinen merenkulkija, joka kertoi Partiokarin historiasta ja Adolfin tarinan.

Niin kuin aina, tarina oli erittäin kiinnostava, jännittävä ja pitkä. Iltanuotio-ohjelman jälkeen söimme maittavat, kokkien tekemät lihikset! Iltapalan jälkeen saimme mennä nukkumaan, mutta lupauksenantajat kävivät vielä antamassa lupauksen. Sunnuntai alkoi kattiloiden kolinnalla. Aamupalan jälkeen siivosimme saaren ja purimme teltat. Ja kuten aina, joku piti saada mereen, ja siinä onnistuimme taas kerran mainiosti! Saaren tultua siistiksi lähdimme Hoppella kohti Kuuskaria!

Teksti: Ruoripojat
Kuvat: Juho Ajanko

Suunnistuskilpailu käynnissä: Lauri Ämmälä ottaa aikaa, Atte Laiho ja Eero Ämmälä merkitsevät tulokset muistiin. Taustalla leirinjohtaja Mikael De Meulder.

P.L. Eufrosynen purjehdus Ruotsiin 3. - 17.7.1948

Takarivi vas. Unto Suomi, Aulis Alonen, Matti Kivinen, Niilo "Early" Halminen ja Heikki "Jose" Kivinen. Eturivi vas. Ami Heimo, Pauli Selänne, Jaakko Malja, Jukka Määttä ja Unto "Uti" Lintunen.

Alkuperäisestä lokikirjasta Ahterpeiliin kopioinut Jan-Erik Engren (Kopioitu täysin suoraan virheineen, lauserakenteineen, tyyllivältoineen ja päivämäärineen. Osa virheistä saattaa mennä myös kopioijan huonon tulkinnan piikkiin)

3.VII. Kovat lähtövalmistelut Ruotsinmatkaa varten. Matkalle lähtee Aulis Alonen, Niilo Halminen, Ami Heimo, Heikki ja Matti Kivinen, Unto Lintunen, Jaakko Malja, Jukka Määttä, Pauli Selänne ja Unto Suomi. Matkalle lähtijöitä oli saattamassa mm. Jallu Setä, Selänne, Rouvat Alonen ja Halminen, Määttä ja Suomi ja tietysti leipurimestari Veikko Ranne, joka toi, kuten tavallisesti hyviä matkaeväitä (tattis vaan). Laiturista pääsimme irroittamaan noin klo. 17.30 ja oli melkein tyyntä, onneksi Olli Oras oli pikakiitäjällään liikkeellä ja otti meidät hinaukseen. Tuoden ohi Petäjäksi noka, josta meidät ottivat A. Virtanen ja L. Blomqvist tuoden Ruuhluodon noka ohi. Ruuhluodon sivuutettuamme teimme vahdin jaon, joka tuli

seuraavaksi: I Ami, Jaska ja Early (Halminen), II Jose, Alonen ja Finlandia (Suomi), III Masa, Uti ja Jussi. Tuuli vähän voimistui ja nostettiin topseili. Moottorivene Ahti saapui rinnallemme jossa olivat Pänne, pikku Pänne ja Iro Nummi. Pänne piti veneen tarkastuksen, ja totesi, että kaikki on hyvin, mutta meidät jättäessään hän huomasi, että ei ollut huomannut pitää valuuttatarkastusta, no se oli meidän onnemme. Mutta vielä lähdistä, ilman passeja lähdimme matkalle, mutta passi- en pitäisi tulla Maarianhaminaan. Rihtniemen noka sivuutettuamme tuuli tilitasi kokonaan aina klo. 24.00 saakka. III vahdin aikana tuuli vähän voimistui joten matkaa tehtiin vahdin vaihtojen välillä noin 6 mpk. 04.00 – 06.00 välillä tuuli oli ihan tilitti joten Ruskiaa sivuutimme melkein pari tuntia.

4. VII. Matkalla

Aamulla reipas kokkimme Palatarjosi oikein sellaiset uljaat sunnuntai pullakahvit. Päivällä on

tuuli ollut melko hiljaista, miehistö on ollut hiljaiseen laivatöissä, aamulla sentään olimme melkein kaikki uimassa, iltapäivällä matr. Malja innostui uimaan pasteijapurkin kantta kiinni, toivossa tienata satasen kotimaan valuuttaa, mutta epäonnistui. Poosu Kivinen heitti hänelle jo pelastusrenkaankin ja tehtiin vanda että saatiin niin matruusi kuin rengaskin alukselle, poosu Kivinenkin oli uimassa ja vielä vaatteet päällä, hän sentään pääsi ilman apua ylös, mutta kamera kyllä ikuisti hänet. Mieliala on ollut aluksella oikein hilpeä ja musiikkia aina välillä saatu noin palan painikkeeksi, eipä silti kyllä ruoka on ollut oikein ensiluokkaista ja riittävästi ainakin näin aluksi. Saa sitten nähdä onko loppuun saakka samanlaista, matkaakin on sentään vähän tullut tehtyä, koska aina sentään liikkeellä ollaan vaikka vähän hiljaakin, ollaan päästy jo Enklingen lähistölle vaikka vuorokausi kyllä vaihtuikin ennenkuin se ohitettiin. I vahdi on nyt vuorossa tätä kirjoittaessani, toiset kaikki nukkuvat ja kyllä Maljaa ja Halmistakin kuulemma nukuttaa, mutta minua ei. Jatkan vielä tässä aamuyöstä siis koiravahdin aikana jos jotain erikoista tapahtuu, no heti voin mainita että näkyy ensimmäiset asumatukset Ahvenanmaan saaristossa juuri tuossa Enklingen saarella.

5. VII. Aamuvahdin aikana oli kuulemma kova sumu mutta hälveni siinä 05. jälkeen. Tilttiä jatkui aina puoleenpäivään saakka. Mitään mainittavaa ei vielä tähän mennessä ole tapahtunut, kävimme Vårdössä maissa katsomassa vanhaa laivahylkyä josta oli tehty

luonikas venelaituri jota kalastajat käyttävät. Löysin västäräkin pesän siitä hylystä, vettä myös haettiin mutta ei löytynyt. Vesi on nyt lopussa, joten joudumme olemaan ilman iltateetä, lähistöllä ei näy tälläkertaa mitään saarta josta voisi saada vettä. Mainion poosumme ehdotuksesta panimme täytöntöön n.s. Kirosakot à 5 markkaa kiro, ja nuorin joukosta näyttää hyvää alkua nimittäin Jussi, mutta kaippa hän siitä oppii kun vähän sakkorahoja maksaa. Meillä on juuri parhaillaan tavaksi tullut iltakonsertti kellon ollessa 22.00. Miehistö ei saa ennen untakaan, koiravahti kyllä jo nukkuu, niin loppujenlopuksi kaikki nukkuvat, seuraava vuorokausi alkaa rauhallisesti.

6. VII. Matka jatkuu hiljaisessa tuulessa. aamulla klo. 6.00 laskimme Järsön laituriin jossa piti olla meripartiolaisten kohtauspaikka, mutta emme nähneet yhtään meripartiolaista. Voi olla, että olivat poistuneet jo illalla. Vettä kuitenkin saimme, mikä oli hyvin tärkeätä, sepäs olikin nautinto kun sai taas kahvia. Järsöstä läksimme sisäreittiä kohti Maarianhaminaa, joka oli oikein kaunis reitti, nyt ollaan Maarianhaminan edustalla jossa on luovittu jo pari tuntia, tuuli on melkein tility, kello on nyt 10.40. Laskimme sataman laituriin klo. 11.05. Läksimme poosu Josen ja matr. Jaskan kanssa hakemaan passeja poliisilaitokselta, mutta eivät olleet siellä, kylläpä minulle tuli kiire, soitin Raumalle mutta en saanut Luovilaa käsille, onneksi kysyin tulevasta postista, oliko tullut nimelleni postia, ja löytyipäs sellainen poliisilaitoksen postin

joukosta, ja asia valkeni taas siltä kohdalta. Tapasimme muutamia Ruotsalaisia meripartiolaisia jotka olivat olleet Järsön leirillä, jossa ei kuulemma ole ollut kuin viidestä eri lippukunnasta ja kaikki nekin ruotsinkielisistä lippukunnista. Tutustuimme Maarianhaminaan. Poosu kävi mm. P.L. Pommernin isonmaston topissa jonka korkeus on siinä 50-60 m välillä. Tuomo Rahi tuli vastaan kaupungilla, sekä Matti Kettunen ja Väinö Ojala, heidän aikomuksensa oli myös lähteä samana päivänä, heidän kummankin venekunnan matka oli Tukholmaan. Lähdimme Maarianhaminasta klo. 18.00 ja otimme kurssin kohti Gävleä. Illalla tuli pari Ruotsalaista matkakutteria vastaan, sekä 1 purjekanootti, yö meni rauhallisesti hiljaisessa tuulessa, aamuyöstä ajoimme 1 km pituisen lohisiiman yli joka tarttui kölirautaan. Ei auttanut muu kuin ottaa pala pois välistä ja panna päät taas yhteen, saimmekin ptkästä luonikkaan lokiliinan joka oli mennessä ahkerassa käytössä.

7. VII. Aamupäivällä 10 aikaan ajoi V.M.V. (vartiomoottorivene) 11 viereemme ja tiedusteli minne olimme matkalla ja ovatko paperit kunnossa, sen kuultuaan toivottivat hyvää matkaa, päivä menikin rauhallisesti hyvän tuulen vallitessa ja taivalsimme matkaa aika hyvin.

8. VII. Aamuyöstä pääsimme Gävlen edustalle jolloin tuuli tiltasi kokonaan, vasta 04.00 aikaan saimme vähän tuulta ja niin pääsimme taas eteenpäin jatkamaan matkaa, aamulla klo 08.30 saavuimme Gävlen sataman suulle

ja 08.55 Suomen aikaa laskimme tullilaituriin, ja alkoi tullaukset, jotka luonistivat vaivattomasti, sillä tarkastusta ei pidetty juuri ollenkaan. Ensimmäiseksi saimme yhteyden Gävlen scouttien lpkj. Pastor Nyberg:iin, Bertill Ohlsson:iin ja Arne Sheikeen. Samana päivänä kävimme tutustumassa ja kahvilla kansanpuistossa. Veneemme oli ankkuroitu tullilaitoksen vastakkaisella puolella jossa olimme yötäkin.

9. VII. Aamutoimien jälkeen annettiin miehille vapaata jolla aikaa sai tutustua kaupunkiin. Klo. 13 aikaan Arne Sheike tuli noutamaan meitä ja läksimme tutustumaan mm. Arbetar Bladetin toimitukseen ja jossa joka poika sai myös oman leimasimensa ja Myrsky-Pojat omansa. Sitten kannattaa mainita että kaksi matr. Sai uuden nimen mm. Jaakko on Saakko ja Määttä on Määllä, mitkä nimet toisten kiusauksista vähän korpesivat heitä. Kävimme myöskin eräässä kutomotehtaassa, jossa tuli hienoja kankaita, tämän jälkeen olimme syömässä kaupungin eräässä ravintolassa, sen jälkeen olimme katsomassa jalkapallo-ottelua Gävle–Rauma, jonka Rauma hävisi. Lauantai-illaksi olivat Gävlen partiolaiset järjestäneet oikein mukavan illan, ensin olimme Bertill Ohlssonin luona kahvilla jossa oli muitakin heidän lippukunnastaan, kahvin jälkeen menimme Pastori Nybergin asunnon läheisyyteen rannalle iltanuotiolle jossa oli sakkia noin 25 partiolaista, iltanuotio oli tunnelmallinen ja jossa mm. Arne Sheike antoi lakkimerkkinsä P.L. Eufrosyynelle, joka tulee kiinnitettäväksi skanssin etuseinään. Il-

tanuotio päättyi yhteisesti laulettuun Toivioletkeläisten lauluun, jonka jälkeen menimme Bertilin luo mehulle, vielä voin mainita, että he olivat hankkineet meille pyörät, että pääsimme tämän matkan joka oli kaupungin ulkopuolella noin 5 – 6 kilometriä.

11. VII. Sunnuntaiaamulla kello 9.00 läksimme aluksemme kanssa seilaamaan Furuviik'iin mukanaamme 6 Gävlen partiolaista, jolla matkalla mm. seilasimme karille ja jouduimme kaikki meikäläiset mereen ennenkuin saimme veneen pois karilta. Furuviik on eläintarha ja kesäviettopaikka, jossa on jos jonkinlaista huvitella ja uimasaunat, vietimme siellä päivän ja olimme myös yön siellä ja tulimme vasta maanantai aamulla kaupunkiin.

12. VII. Maanantaipäivä olikin sitten touhinaa, kun pojat koittivat hukuttaa kruunujaan jos jollakin tavalla ja kyllä kaikki menikin koska ei ollut illalla enää senvertaa rahaa että olisi saatu ostetuksi paloöljyä priimusta varten, vaan sen joutui maksamaan eräs tuttavani herra Rapadik. Maanantaina läksimme paluumatkalle kello 19.45, satamassa meitä oli saattamassa Bertil Ohlsson ja hänen rouvansa, Arne Sheike ja hänen morsiamensa ja aikaisemmin mainittu Rapadik rouvansa kanssa, ja niin läksimme paluumatkalta hyvässä tuulessa. Saimmekin kerrakseen tuulta, sillä pari päivää oli oikein kova itätuuli. Kylä siinä olikin myllerrystä, kyllä jokainen järjestään meni petille heti vahdista vapauduttua eikä juuri ruoka maittanut kellään. Tapasimme matkalla krysätes-

sämme Pohjanlahtea erään laiva-hylynkin jonka nimi on Ragfred. Otin pari kuvaa hylystä. Kyllä paluu on ollut hidasta. Torstaina aamuyöstä pääsimme vasta Ahvenanmaan saaristoon ja samalla vähän tiltempään tai oikeammin sanottu kokonaan tilttiin sillä Ahvenanmaalta saakka olemme tullut nyt olevaan asemapaikkaamme toista vuorokautta. Asemamme on 60° 96' poh.lev. 21° itäistä pituutta, olemme olleet paikallamme suunnilleen 5 tuntia ja olemme aikaamme tappaneet jos jollakin tavalla. Tätä kirjoittaessani pojat pelaavat kanssissa Vipusta ja kokki Unto Finlandia keittää kaurapuuroa jota odotellaan hyvin nälkäisenä. Tässäpä voin mainita että liha lähti itse pois laatikosta joten annoimme hänen mennä yli puurin, oho nyt saimme tuulta, jatkoa seuraa.

17.VII. Silloin illalla saimme vähän tuulta ja pääsimme jonkunmatkaa eteenpäin mutta puolyön aikaan tilitasi taas kokonaan mutta klo. 04. aikaan alkoi vähän tuulla, aamukaakaon aikana täytyi jo ruveta säännöstelemään leipää, sillä ei ollut enää jälellä kuin 2 pakettia, aamiaiseksi jäi vielä 1 paketti, kokki Finlandia tuolla juuri valmistaa oikein hyvää aamiaista munavelliä kuumelma joka on valmistettu oikein hyvään milkkiin. Ruokavaramme ovat kyllä hyvin jämtit ei mitään juuri jää, mutta ei keskenkään lopu. Olemme nyt tällä hetkellä Haurusten suntissa ja klo 13.45 laskemme olevamme maissa siinä klo. 18.00 maissa, mutta se riippuu tuulesta. Pian on viimeinen tämän reisun ruokailu, jaa kylläpä oli hyvä ruoka, melkein

täytyy sanoa, että oli reisun paras, täysi tunnustus kokkimestarille. Pursiseuran purjeveneet tulivat vastaan heti kun olimme sivuttaneet Haurusen. Ensimmäisenä Ajankon pojat, sitten Mikkelän Odo ja Jauna, veneitä oli 7 – 8. Kyllä oli mukava tunne kun näki pitkästä aikaa tuttuja kasvoja. Rihtniemen edustalle tuli 4 Raumalaista moottorivenettä vastaan, ensimmäisenä Sinisalon, sitten Jansonin, Marvan ja Ernamon veneet. Marva huuteli, että hän oli odotellut meitä koko ajan samassa paikassa, kuten alussa mainitsin hän saatteli meitä siihen lähtiessämme matkalle. Miehistö on ollut tuossa hissukseen tavaroiden pakkauksessa ja laivan siivouksessa, sillä pannaan kaikki kuntoon ennen kuin päästään maihin, saimme tässä vielä valipalat, oli näät vielä jälellä meetfurstia ja 3 – 4 palaa leipää, nyt on ruoka sitten finis. Pääsemme juuri Petäjäksi nokkaan klo on 17.50. HL Aonna lähtee juuri ulos satamasta, jossa Aake Fagerström lähtee ensireisulle. Nyt on matkan viimeiset metrit käsissä sillä saavumme juuri Ajangon edustalle. Purjehdimme uivaan laituriin, laskimme juuri laituriin ja purjeet kootaan. Saarisen Joppe oli ensimmäinen joka tuli laivaan toiseksi Rannen Veka, nyt on kaikki kunnossa ja alkaa lastin purkaus. Lopuksi voinen lausua että matka oli oikein onnistunut ja pojat oikein mallikelpoisia. Että tattis vaan pojat mukavasta yhdessäolosta ja reisusta.

Kippari.

